

15

Докато ме има в мислите ти – тук съм,
разхождам се в кварталните пространства,
междублокови, накацани от птички,
останали със отраженията си във локвите да странстват,
да наблюдавам как неправилно пресичат всички
и как прането на съседите със вятъра си сменя танца.

Докато заспиваш с погледа ми пред очите си –
живея – имам си чадър, ключодържател,
в аптеките разменям витамини за парите си,
участвам само в гребни хулиганства –
от страст, от скука или от съмнение,
пълня крачките до следващото „стебие“.
В очакване на някакво, каквото и да е,
нищожно Възхновение,
колкото да мина през прогнозата за времето.

Докато ме викаш от прозореца с подсвиркване,
аз имам Някъде – да се прибирам или да излизам,

докато ходя в други градове да чакам на опашки,
да се смея на шеги, които ни най-малко не разбирам.
Да кашлям улиците и настинките на другите,
да си записвам вярващите в бели лястовици,
да се задъхвам и все повече да подозирам,
че само устните ти ме легитимират.
Вярно е.

Докато те има – мен ме има.
Толкова е просто и е лесно.

Не мога да си обясня, когато гледам стари снимки,
когато се чета, от времето преди да те обичам,
дали наистина съм вярвала, че тези сенки
на нещо истинско са ми приличали?

Не помня нищо – само тебе. За другото не ми се пише.
Не ми се пее, нямам време, заета съм да те обичам.